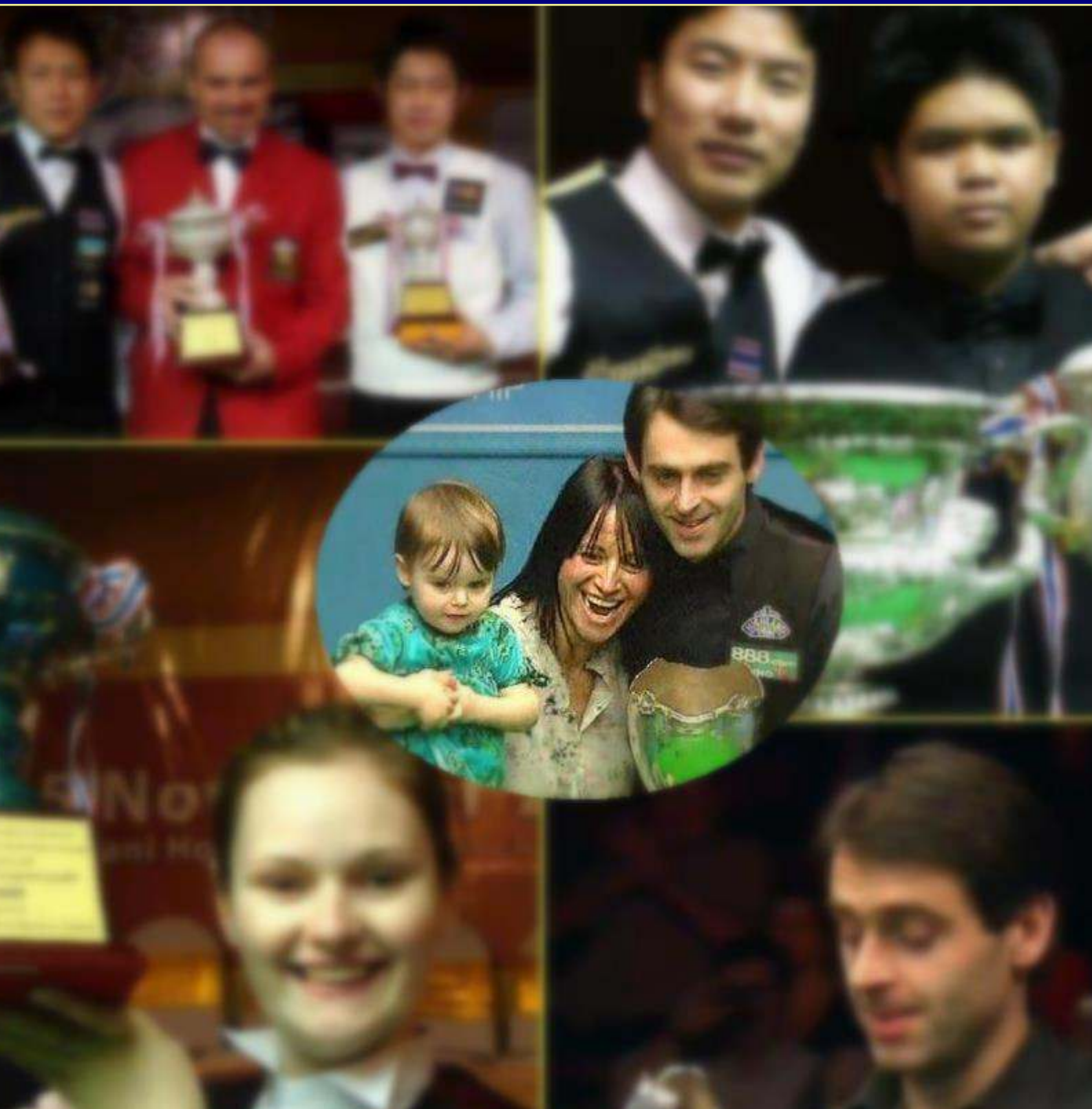

READ AND HOPE

nr 3(3)/2007, wyd. 28 grudnia 2007 roku

W numerze m. in.:

- relacja z turniejów Northern Ireland Trophy i UK Championship
- relacja z zakończenia Premier League Snooker
- relacja z MŚ Amatorów
- wieści z polskiego podwórka
- sylwetka Eddie'ego Charltona
- recenzja gry QuickSnooker
- więcej zdjęć!
- i wiele innych powodów, dla których warto przeczytać gazetkę

147.pl
*Serwis
snookerowy*

W NUMERZE:

OD REDAKCJI	3
KALENDARIUM	3
TURNIEJE	5
Turnieje rankingowe	5
Northern Ireland Trophy – turniej główny	5
UK Championship – kwalifikacje	6
UK Championship – turniej główny	8
Turnieje nierankingowe (organizowane przez WPBSA)	11
Premier League Snooker	11
Mistrzostwa Świata Amatorów	12
Pontin's International Open Series (PIOS)	15
Turnieje pokazowe	15
Clash of the Titans	15
World Pro – Am Series – turniej finałowy	16
RANKING PROWIZORYCZNY – KRÓTKA ANALIZA	17
SNOOKER LOOPY...	19
FELIETONY – Z KRZYŻAKA	20
Z KRAJU	20
GRY – QUICK SNOOKER	22
STOPKA REDAKCYJNA	23

OD REDAKCJI

Po nieco dłuższej, niż przewidywana, przerwie, mamy okazję złożyć w Wasze ręce kolejny numer gazetki „Read and hope”. Co do pierwszego członu, jesteśmy przekonani, iż zaspokoimy oczekiwania naszych Czytelników. Po raz pierwszy piszemy o dwóch turniejach rankingowych w jednym numerze. Nie zabraknie też relacji z finałowej fazy Premier League Snooker oraz Mistrzostw Świata Amatorów. Nie próżnowali też polscy snookerzyści. Najpierw bardzo ważny turniej PORS 4*, później Drużynowe Mistrzostwa Polski, a tuż przed DMP chyba najbardziej emocjonujące wydarzenie sezonu – Walne Zgromadzenie Delegatów Związku.

Okres przedświąteczny nie sprzyja intensywnej pracy redakcyjnej. Mimo tego mamy dla Was kilka niespodzianek. Pierwszą, niejważniejszą, są zdjęcia. Uzyskaliśmy zgodę od autorów witryny www.globalsnookercentre.co.uk na zamieszczenie zdjęć w gazecie. Oznacza to ni mniej ni więcej tyle, iż gazетка powoli nabiera kolorów. Warto też odnotować mały debiut na naszych łamach Dominika – miejmy nadzieję, iż współpraca, jaką nawiązaliśmy, nie okaże się jednorazowym ukłonem z Jego strony.

Choć ze świątecznej atmosfery niewiele już pozostało, to jednak chcielibyśmy złożyć naszym Czytelnikom świątecznie – noworoczne życzenia. Zawodnikom – wysokich brejków i udanych odstawnych. Działaczom – mądrych i odpowiedzialnych decyzji. Sędziom – krótkich meczów i niewielu chybień. Trenerom – sukcesów ich podopiecznych. Kibicom – efektownych zwycięstw ich faworytów.

Wszystkiego snookerowego!

Implant

KALENDARIUM

Oto niemal pełny kalendarz imprez z udziałem zawodników Main Touru w sezonie 2007/08 oraz turniejów kwalifikacyjnych. Niektóre turnieje mogą być pominięte, ze względu na mocno opóźnioną informację organizatorów o rozpoczęciu turnieju.

Szarym drukiem oznaczone są turnieje opisane w poprzednich gazetkach, kolorem czerwonym – turnieje opisane w aktualnym numerze, a zielonym – jeszcze nie rozegrane.

CZERWIEC 2007

2 – 3 – World Pro – Am Series 1, Prestatyn
26 – 29 – Shanghai Masters, Prestatyn; kwalifikacje
30 czerwca – 1 lipca – World Pro – Am Series 2, Prestatyn

LIPIEC 2007

30 czerwca – 1 lipca – World Pro – Am Series 2, Prestatyn
12 – 15 – Euro – Asia Snooker Challenge, Hong Kong
15 – 20 – PIOS 1, Prestatyn
28 – 29 – World Pro – Am Series 3, Prestatyn

SIERPIEŃ 2007

5 – 10 – PIOS 2, Prestatyn
6 – 12 – Shanghai Masters, Szanghaj; turniej główny
14 – 19 – Paul Hunter English Open, Leeds
15 – Ravenace Pro – Am 1, Birmingham
18 – 19 – Lucan Racing Irish Classic, Lucan
22 – 31 – Mistrzostwa Świata do lat 21, Goa (Indie)

WRZESIEŃ 2007

1 – 2 – World Pro – Am Series 4, Prestatyn
6 – Premier League Snooker, Haywards Heath; faza grupowa
7 – 12 – The Masters, Sheffield; kwalifikacje
13 – Premier League Snooker, Great Malvern; faza grupowa
17 – 23 – Grand Prix, Prestatyn; kwalifikacje
20 – Premier League Snooker, Dorking; faza grupowa

24 – 28 – PIOS 3, Prestatyn
25 – 30 – VC Poker Irish Professional Championship, Dublin
27 – Premier League Snooker, Plymouth; faza grupowa
29 – 30 – World Pro – Am Series 5, Prestatyn

PAŹDZIERNIK 2007

4 – 7 – German Open, Echlingen
4 – Premier League Snooker, Derby; faza grupowa
6 – Pot Black, Sheffield
11 – Premier League Snooker, Grimsby; faza grupowa
13 – 21 – Grand Prix, Aberdeen; turniej główny
14 – 19 – PIOS 4, Prestatyn
20 – 21 – World Pro – Am Series 6, Prestatyn
23 – 25 – Northern Ireland Trophy, Prestatyn; kwalifikacje
25 – Premier League Snooker, Peterborough
26 października – 3 listopada – Mistrzostwa Azji w grach bilardowych
28 – Ravenace Pro – Am 2, Birmingham

LISTOPAD 2007

26 października – 3 listopada – Mistrzostwa Azji w grach bilardowych
1 – Premier League Snooker, Barnsley; faza grupowa
4 – 11 – Northern Ireland Trophy, Belfast; turniej główny
10 – 25 – Mistrzostwa Świata Amatorów (Mężczyzn, Kobiet, Seniorów), Korat (Tajlandia)
15 – Premier League Snooker, Kidderminster; faza grupowa
22 – Premier League Snooker, Glenrothes; faza grupowa
25 – 30 – UK Championship, Prestatyn; kwalifikacje

GRUDZIEŃ 2007

1 – 2 – Premier League Snooker, Aberdeen; faza finałowa
1 – 2 – World Pro – Am Series; turniej finałowy
8 – 16 – UK Championship, Telford; turniej główny
10 – 15 – PIOS 5, Prestatyn

STYCZEŃ 2008

4 – 11 – Mistrzostwa Świata, Prestatyn; kwalifikacje, etap 1
13 – 20 – The Masters, Londyn; turniej główny
22 – 25 – China Open, Prestatyn; kwalifikacje
26 – 28 – Welsh Open, Prestatyn; kwalifikacje

LUTY 2008

4 – 10 – Malta Cup, Portomaso (nierankingowy)
11 – 17 – Welsh Open, Newport; turniej główny
15 – 20 – PIOS 6, Prestatyn

MARZEC 2008

7 – 10 – Mistrzostwa Świata, Sheffield; kwalifikacje, etap 2
23 – 30 – China Open, Pekin; turniej główny
27 – 31 – PIOS 7, Prestatyn

KWIECIEŃ 2008

13 – 18 – PIOS 8, Prestatyn
19 kwietnia – 5 maja – Mistrzostwa Świata, Sheffield; turniej główny

MAJ 2008

Implant

TURNIEJE**TURNIEJE RANKINGOWE****Northern Ireland Trophy, 4 – 11 listopada; turniej główny**

Turniej miał właściwie dwóch faworytów: tradycyjnie, Ronnie'ego O'Sullivan i świetnie grającego w tym sezonie, Shaun'a Murphy'ego. Wielu stawiało też na niezłe grającego w PLS, Chińczyka Dinga Junhua, który bronił tytułu czy bohatera poprzedniego sezonu, Australijczyka Neila Robertsona, który wydawał się wracać do formy. Pełny niespodzianek sezon nie wróżył jednak przewidywalnych rozstrzygnięć, jednak nieco odwraca się tendencja zapoczątkowana w Szanghaju, bo tym razem w finale zwyciężył faworyt.

Implant

Ostatnia 48		1/16 finału		1/8 finału		Ćwierćfinały		Półfinały		Finał													
Joe Perry	5	Ding Junhui	5	Ding Junhui	3	Stephen Maguire	5	Stephen Maguire	6	Stephen Maguire	9												
James Wattana	1	Joe Perry	2																				
Stuart Bingham	2	Stephen Maguire	5	Stephen Maguire	5																		
David Gray	5	David Gray	0																				
Ian McCulloch	5	Stephen Lee	4	Ian McCulloch	0	Neil Robertson	2																
Alan McManus	1	Ian McCulloch	5																				
Jamie Cope	5	Neil Robertson	5	Neil Robertson	5																		
Lee Walker	2	Jamie Cope	1																				
Marco Fu	3	Peter Ebdon	5	Peter Ebdon	5	Peter Ebdon	3	Shaun Murphy	5														
Adrian Gunnell	5	Adrian Gunnell	2																				
Joe Swail	5	Steve Davis	5	Steve Davis	0																		
Liu Song	2	Joe Swail	3																				
Matthew Stevens	4	Stephen Hendry	5	Stephen Hendry	2	Shaun Murphy	5																
Martin Gould	5	Martin Gould	3																				
Anthony Hamilton	5	Shaun Murphy	5	Shaun Murphy	5																		
Michael Judge	2	Anthony Hamilton	2																				
Mark Allen	5	Graeme Dott	3	Mark Allen	5	Mark Allen	5	Mark Allen	3	Fergal O'Brien	5												
Rod Lawler	1	Mark Allen	5																				
Dominic Dale	5	Ryan Day	5	Ryan Day	3																		
Mike Dunn	1	Dominic Dale	1																				
Gerard Greene	5	Mark Williams	3	Gerard Greene	5	Gerard Greene	3																
Liang Wenbo	2	Gerard Greene	5																				
Mark King	5	Ken Doherty	5	Ken Doherty	1																		
John Parrott	4	Mark King	0																				
Michael Holt	1	Ronnie O'Sullivan	5	Ronnie O'Sullivan	5	Ronnie O'Sullivan	2	Fergal O'Brien	6														
Tom Ford	5	Tom Ford	4																				
Nigel Bond	5	Allister Carter	5	Allister Carter	2																		
David Gilbert	3	Nigel Bond	3																				
Barry Hawkins	5	Mark Selby	4	Barry Hawkins	3	Fergal O'Brien	5																
Jamie Burnett	4	Barry Hawkins	5																				
Dave Harold	1	John Higgins	4	Fergal O'Brien	5																		
Fergal O'Brien	5	Fergal O'Brien	5																				

Turniej Northern Ireland Trophy odbył się w dniach 4 – 11 listopada 2007 roku. Wzięło w nim udział 48 profesjonalistów. Warto zwrócić uwagę na słabą postawę Matthew Stevensa, który w pierwszej rundzie musiał uznać wyższość... Martina Goulda. Zwycięzca poprzedniego turnieju (Grand Prix) - Marco Fu, również odpadł już w pierwszym swoim meczu, przegrywając z Adrianem Gunnellem. Chińczyk Ding Junhui wygrał swój mecz z Joe Perrym, by potem przegrać ze Stephenem Maguirem, ale może się okazać, że

młody zawodnik powoli wraca do dawnej formy. Stabiutko zaprezentował się Stephen Lee, który co prawda wbił 2 setki w meczu z Ianem McCullochem, ale przegrał w dziewiątej partii. Swoje pierwsze spotkanie przegrał Graeme Dott, który uznał wyższość młodego przedstawiciela gospodarzy, Marka Allena. Nie popisał się także Mark Williams, ugrał tylko 3 frejmy w spotkaniu z Gerardem Greenem. Rozczarowali John Higgins i Mark Selby, którzy mogli spotkać się w 1/8 finału, a przegrali w swoich pierwszych pojedynkach. Byłoby to ich czwarte starcie w ostatnich miesiącach. Była także powtórka z Grand Prix – pojedynek Toma Forda i Ronniego O'Sullivan. Po raz kolejny mógł i powinien wygrać młodszy z Anglików, który w tym meczu prowadził 4-2, i po raz kolejny zjadły go nerwy. Możemy się cieszyć, że „The Rocket” przeszedł do kolejnej rundy, bo w meczu z Alim Carterem wbił 5 brejków stupunktowych, w tym oczywiście magiczne 147. W następnym meczu O'Sullivan jednak przegrał z taktycznie grającym Fergalem O'Brienem. Inny Irlandczyk – Ken Doherty po wygranej z Markiem Kingiem musiał uznać wyższość Gerarda Greene'a. Doskonale zaprezentował się Shaun Murphy, który, pokonując dwóch mistrzów świata, doszedł do półfinału, w którym przegrał 5-6 ze Stephenem Maguire'em. Życiowy sukces osiągnął Mark Allen, który również doszedł do półfinału przegrywając z pogromcą O'Sullivan. Skład finału (jak każdego turnieju w tym sezonie) był niespodzianką. Na szczególną uwagę zasługuje Fergal O'Brien (doszedł do finału), ale puchar za zwycięstwo ostatecznie wzniosł świetnie spisujący się na północnoirlandzkiej ziemi Stephen Maguire.

Snooker!

Zarobki w turnieju:

30 000 £ - Stephen Maguire

27 600 £ - Ronnie O'Sullivan

15 000 £ - Fergal O'Brien

7 500 £ - Mark Allen, Shaun Murphy

5 600 £ - Peter Ebdon, Gerard Greene, Neil Robertson

4 000 £ - Allister Carter, Steve Davis, Ryan Day, Ken Doherty, Barry Hawkins, Stephen Hendry, Ding Junhui, Ian McCulloch

2 500 £ - Nigel Bond, Jamie Cope, Dominic Dale, Graeme Dott, Tom Ford, Martin Gould, David Gray, Adrian Gunnell, Anthony Hamilton, John Higgins, Mark King, Stephen Lee, Joe Perry, Mark Selby, Joe Swail, Mark Williams

1 625 £ - Stuart Bingham, Jamie Burnett, Mike Dunn, Marco Fu, Dave Gilbert, Dave Harold, Michael Holt, Michael Judge, Rod Lawler, Alan McManus, John Parrott, Liu Song, Matthew Stevens, Lee Walker, James Wattana, Liang Wenbo

1 100 £ - Lee Spick, Robin Hull, Judd Trump, Robert Milkins, Jamie O'Neill, Ricky Walden, Mark Davis, Patrick Wallace, Andrew Higginson, Andy Hicks, Rory McLeod, Drew Henry, Andrew Norman, Xiao Guodong, David Morris, Barry Pinches

500 £ - Alfie Burden

UK Championship, 23 – 30 listopada; kwalifikacje

Kwalifikacje do UK Championship były najważniejszą imprezą pierwszej części sezonu dla zawodników z dalszych miejsc na liście rankingowej. Po raz kolejny nieźle zaprezentował się Martin Gould, który uległ dopiero Ricky'emu Waldenowi, który po zwycięstwie nad Anglikiem i nieco zaskakującym wygranej z Gerardem Greene'em w 17 frejmie ich meczu awansował do turnieju głównego. Znow zawiódł Jimmy White, za to nareszcie w pierwszym meczu zwyciężył Andrew Higginson, choć nie przyszło mu to łatwo. Rozczarował Matthew Stevens, ulegając 7-9 Adrianowi Gunnellowi. Po świetnym początku sezonu nie najlepiej w Mistrzostwach Zjednoczonego Królestwa poradzili sobie Dominic Dale i Fergal O'Brien. Smucą kolejne przegrane Jamesa Wattana, Alana McManusa, Judda Trumpa i Michaela White'a.

Runda 1		Runda 2		Runda 3		Runda 4		Ostatnia 32	
Mark Joyce	9	Rod Lawler	5	Rory McLeod	6	Ian McCulloch	9	Peter Ebdon	
Kevin Van Hove	2	Mark Joyce	9	Mark Joyce	9	Mark Joyce	2	Ian McCulloch	
Joe Jogia	9	Robin Hull	0	Robert Milkins	9	Joe Swail	9	Stephen Maguire	
Liu Chuang	4	Joe Jogia	w	Joe Jogia	5	Robert Milkins	7	Joe Swail	
Leo Fernandez	4	Mike Dunn	7	Ricky Walden	9	Gerard Greene	8	Mark Williams	
Martin Gould	9	Martin Gould	9	Martin Gould	7	Ricky Walden	9	Ricky Walden	
Lee Spick	9	Jimmy White	7	Andrew Higginson	9	Mark Allen	9	Stephen Hendry	
Jimmy Robertson	6	Lee Spick	9	Lee Spick	8	Andrew Higginson	7	Mark Allen	
Lee Walker	6	Drew Henry	5	David Gilbert	9	Nigel Bond	9	Ken Doherty	
Patrick Wallace	9	Patrick Wallace	9	Patrick Wallace	2	David Gilbert	7	Nigel Bond	
Liang Wenbo	9	David Roe	9	Adrian Gunnell	9	Matthew Stevens	7	Ding Junhui	
Ashley Wright	8	Liang Wenbo	2	David Roe	4	Adrian Gunnell	9	Adrian Gunnell	
Liu Song	9	Scott MacKenzie	6	Fergal O'Brien	9	Stuart Bingham	9	Steve Davis	
Ben Woollaston	7	Liu Song	9	Liu Song	8	Fergal O'Brien	5	Stuart Bingham	
Kurt Maflin	9	Paul Davies	9	Mark Davis	8	Dominic Dale	3	Shaun Murphy	
Xiao Guodong	8	Kurt Maflin	6	Paul Davies	9	Paul Davies	9	Paul Davies	
David Morris	9	Stuart Pettman	6	Andrew Norman	7	Dave Harold	9	Graeme Dott	
Gareth Coppack	8	David Morris	9	David Morris	9	David Morris	3	Dave Harold	
Tony Drago	3	Barry Pinches	9	Alan McManus	5	Anthony Hamilton	9	Mark Selby	
Alfie Burden	9	Alfie Burden	2	Barry Pinches	9	Barry Pinches	6	Anthony Hamilton	
Tian Pengfei	8	Marcus Campbell	9	Michael Judge	3	Marco Fu	9	Ryan Day	
Supoj Saenla	9	Supoj Saenla	4	Marcus Campbell	9	Marcus Campbell	4	Marco Fu	
James McBain	9	Jimmy Michie	9	Andy Hicks	8	Joe Perry	9	Neil Robertson	
Steve Mifsud	6	James McBain	7	Jimmy Michie	9	Jimmy Michie	6	Joe Perry	
Munraj Pal	9	Joe Delaney	6	Jamie Burnett	9	Michael Holt	9	Ronnie O'Sullivan	
Issara Kachaiwong	6	Munraj Pal	9	Munraj Pal	7	Jamie Burnett	5	Michael Holt	
Alex Davies	7	Judd Trump	8	David Gray	9	Mark King	9	Stephen Lee	
Rodney Goggins	9	Rodney Goggins	9	Rodney Goggins	3	David Gray	7	Mark King	
Matt Selt	9	Ian Preece	9	John Parrott	6	Barry Hawkins	9	Ali Carter	
Fraser Patrick	3	Matt Selt	8	Ian Preece	9	Ian Preece	3	Barry Hawkins	
Jamie O'Neill	9	Tom Ford	9	James Wattana	2	Jamie Cope	9	John Higgins	
Michael White	5	Jamie O'Neill	7	Tom Ford	9	Tom Ford	8	Jamie Cope	

Najwyższe brejki:

146 Mark Allen (rekord życiowy)
 141 Dominic Dale
 139 Tian Pengfei (wyrównany rekord życiowy)
 138 Ben Woollaston (rekord życiowy)
 138 Rory McLeod
 137 David Gray
 135 Michael White (rekord życiowy)
 134 Tian Pengfei
 134 Tom Ford
 133 Barry Pinches
 133 Matthew Stevens
 133 David Gray
 132 Joe Delaney
 129 Kurt Maflin
 129 Fergal O'Brien
 128 Ricky Walden
 127 Fergal O'Brien
 123 James McBain
 122 Dave Harold
 121 David Gray
 120 Joe Delaney
 119 Jamie O'Neill
 116 Rob Milkins
 116 Adrian Gunnell
 115 Ricky Walden

115 Stuart Bingham
 115 Mark Joyce
 114 Alex Davies
 114 Alan McManus
 112 Joe Jogia
 112 John Parrott
 112 Mark Davis
 111 Andy Hicks
 110 Andrew Higginson
 110 Barry Pinches
 109 Liu Song
 109 Mark King
 109 Liang Wenbo
 107 Jamie Burnett
 107 Mark King
 107 Jamie Burnett
 106 Liu Song
 106 Jimmy White
 105 Jimmy Michie
 104 Barry Pinches
 103 Barry Pinches
 103 Joe Jogia
 102 Adrian Gunnell
 102 Lee Spick
 101 Paul Davies

100 David Roe
100 Tom Ford
100 Tom Ford

100 Jamie Burnett
100 Barry Pinches
100 Jamie Cope

UK Championship, 8 – 16 grudnia; turniej główny

Turniej można nazywać małymi Mistrzostwami Świata. O najwyższą pozycję w rankingu prowizorycznym na koniec roku walczyli: John Higgins, Shaun Murphy, Stephen Maguire i Ronnie O'Sullivan. Sezon nie przebiega dotychczas korzystnie dla Johna Higginsa i UK Championship potwierdził tę prawidłowość. Mało kto jednak spodziewał się takiej klęski z Jamie'em Cope'em (3-9). Wielka trójka tego sezonu zameldowała się w półfinałach w komplecie i wiadomo było, iż walka o przodownictwo rozstrzygnie się w bezpośrednich meczach.

Implant

Ostatnia 32		Ostatnia 16		Ćwierćfinały		Półfinały		Finał	
Peter Ebdon	8	Ian McCulloch	5	Stephen Maguire	9	Stephen Maguire	9	Stephen Maguire	2
Ian McCulloch	9								
Stephen Maguire	9	Stephen Maguire	9	Mark Williams	5	Shaun Murphy	5	Ronnie O'Sullivan	10
Joe Swail	5								
Mark Williams	9	Mark Williams	9	Ding Junhui	7	Mark Selby	8	Ronnie O'Sullivan	10
Ricky Walden	3								
Stephen Hendry	4	Mark Allen	5	Shaun Murphy	9	Mark Selby	8	Ronnie O'Sullivan	10
Mark Allen	9								
Ken Doherty	7	Nigel Bond	5	Shaun Murphy	9	Mark Selby	8	Ronnie O'Sullivan	10
Nigel Bond	9								
Ding Junhui	9	Ding Junhui	9	Mark Selby	9	Mark Selby	8	Ronnie O'Sullivan	10
Adrian Gunnell	3								
Steve Davis	4	Stuart Bingham	3	Mark Selby	9	Mark Selby	8	Ronnie O'Sullivan	10
Stuart Bingham	9								
Shaun Murphy	9	Shaun Murphy	9	Mark Selby	9	Mark Selby	8	Ronnie O'Sullivan	10
Paul Davies	5								
Graeme Dott	7	Dave Harold	2	Mark Selby	9	Mark Selby	8	Ronnie O'Sullivan	10
Dave Harold	9								
Mark Selby	9	Mark Selby	9	Marco Fu	7	Mark Selby	8	Ronnie O'Sullivan	10
Anthony Hamilton	5								
Ryan Day	6	Marco Fu	9	Ronnie O'Sullivan	9	Ronnie O'Sullivan	9	Ronnie O'Sullivan	10
Marco Fu	9								
Neil Robertson	6	Joe Perry	2	Ronnie O'Sullivan	9	Ronnie O'Sullivan	9	Ronnie O'Sullivan	10
Joe Perry	9								
Ronnie O'Sullivan	9	Ronnie O'Sullivan	9	Ronnie O'Sullivan	9	Ronnie O'Sullivan	9	Ronnie O'Sullivan	10
Michael Holt	6								
Stephen Lee	8	Mark King	1	Ronnie O'Sullivan	9	Ronnie O'Sullivan	9	Ronnie O'Sullivan	10
Mark King	9								
Ali Carter	8	Barry Hawkins	8	Ronnie O'Sullivan	9	Ronnie O'Sullivan	9	Ronnie O'Sullivan	10
Barry Hawkins	9								
John Higgins	3	Jamie Cope	9	Ronnie O'Sullivan	9	Ronnie O'Sullivan	9	Ronnie O'Sullivan	10
Jamie Cope	9								

Ostatnia 32:

Peter Ebdon 8-9 Ian McCulloch 78(67)-16, 93-23, 82(45)-0, 89(77)-16, 99(41)-21, 0-131(120), 0-125(65), 29-70(45), 87(63)-44(44), 7-123(123), 0-82(74), 71(36)-61(53), 23-66(36), 9-68(40), 49-82(46), 66(63)-15, 0-110(84)

Stephen Maguire 9-5 Joe Swail 122(122)-1, 62(48)-41, 120(120)-7, 62-42, 0-94(94), 5-64(64), 99(97)-5, 85(48)-0, 65(64)-47(47), 16-62, 89(64)-21, 25-83(83), 29-66(52), 77(77)-51(51)

Mark Williams 9-3 Ricky Walden 69(63)-50(36), 89(88)-32, 4-106(72), 65(37)-27, 73-42(35), 72(71)-11, 54(33)-1, 70(65)-16, 17-77, 63(63)-0, 58-69, 72-63(43)

Stephen Hendry 4-9 Mark Allen 69(61)-19, 1-71(47), 28-74(41), 42-80(80), 21-95(88), 1-79(79), 60(60)-66(66), 104(104)-0, 67(47)-1, 11-78(39,39), 0-76(76), 98(72)-0, 0-77(77)

Ken Doherty 7-9 Nigel Bond 72(34)-14, 11-61, 0-135(131), 70-64(52), 100(61)-18, 96(76)-17, 47-63, 56-64, 58(46)-16, 71(46)-37(37), 73(48)-18, 30-66(45), 26-71, 7-76(76), 0-87(37,50), 1-59

Ding Junhui 9-3 Adrian Gunnell 127(90)-1, 71(60)-50, 63(35)-26, 31-62(62), 40-81(52), 79(31)-5, 143(143)-0, 72(70)-39(38), 64(34)-21, 83(37,46)-0, 39-67(43), 72(31)-40(40)

Steve Davis 4-9 Stuart Bingham 10-67(60), 41(41)-98(98), 12-78(49), 77(65)-23, 28-98(98), 51(34)-60(37), 66(66)-68(68), 65(53)-23, 14-70(40), 109(40,30,35)-0, 83(83)-38(38), 42(42)-57, 51-66
Shaun Murphy 9-5 Paul Davies 135(135)-0, 65-69, 62(46)-11, 104(60)-6, 83(56)-27, 9-63(50), 0-75(59), 48-56, 93(89)-10, 68(33)-18, 79(42)-56(56), 35(34)-69(57), 80(48)-51(47), 90(89)-0
Graeme Dott 7-9 Dave Harold 92(92)-19, 5-68(38), 17-75(75), 0-68(48), 120(120)-9, 67(57)-50(46), 48-16, 8-65(56), 64(59)-74(40), 0-75(75), 51-55, 77-76(57), 63-24, 39-53, 72(68)-1, 23-68(47)
Mark Selby 9-5 Anthony Hamilton 106(51,55)-20, 34-111(67), 69-43(43), 0-93(37), 110(42,68)-0, 23-69(48), 24-56(50), 88(60)-0, 0-84(84), 71(71)-1, 71(63)-1, 72(72)-11, 86-17, 58(43)-25
Ryan Day 6-9 Marco Fu 23-104(45,38), 82-26, 72-24, 4-109(102), 2-67, 76(70)-36, 4-118(111), 125(62,63)-0, 94(77)-8, 1-71(40), 137(137)-0, 54-60, 0-84(47), 36-76(56), 24-76
Neil Robertson 6-9 Joe Perry 66(55)-26, 70(43)-37, 115(111)-11, 48(39)-62(34), 4-123(50,73), 45(36)-62(61), 105(42,63)-4, 34-63(62), 74(62)-20, 62(39)-7, 21-82, 49(49)-60(60), 4-73, 47-65(58), 46-67
Ronnie O'Sullivan 9-6 Michel Holt 16-71(40), 96(41,54)-0, 36-82(55), 0-116(116), 79(59)-26, 117(117)-0, 91(40,51)-20, 75(75)-63(63), 23-86(62), 32-71, 15-78, 90(50)-7, 66-23, 76(68)-44, 71(46)-32
Stephen Lee 8-9 Mark King 0-78(53), 76(69)-28, 59-65, 46-55, 26-73(51), 82(68)-0, 71(66)-6, 48(44)-77(43), 0-84, 68-30, 15-49, 72-65(61), 15-63, 67-55(43), 70(63)-0, 111(87)-0, 0-68(60)
Ali Carter 8-9 Barry Hawkins 88(88)-2, 87(47)-33, 125(71)-0, 76(76)-0, 0-73(40), 20-68, 143(139)-0, 72(45)-42(42), 51(41)-16, 14-71(57), 69-8, 6-71, 11-114(106), 41(41)-71(47), 9-62(40), 31-65(65), 44-57
John Higgins 3-9 Jamie Cope 0-133(133), 100(100)-4, 0-137(137), 30-83(42), 64(50)-45(43), 55(55)-58(53), 62(62)-63(63), 58(57)-26, 4-87(87), 0-117(44,48), 53(39)-61(50), 22-62

Ostatnia 16:

Ian McCulloch 5-9 Stephen Maguire 26-60, 5-95(60), 0-133(108), 69-52, 34-91(85), 70-14, 84(63)-28, 39-62, 42-49, 7-59, 61-41, 94(73)-16, 46-79(47), 38-75(41)
Mark Williams 9-5 Mark Allen 22-107(103), 39-75(50), 0-115(115), 36-68(55), 58-51, 21-113(69), 72(59)-8, 72(57)-16, 72(47)-30, 74(48)-38, 62(54)-54, 72(54)-4, 66(52)-5, 78(78)-16
Nigel Bond 5-9 Ding Junhui 60-55(46), 20-112(112), 20-66(58), 96(95)-12, 49-71, 65(64)-9, 105(70)-0, 47(40)-58, 62(49)-0, 23-79(63), 13-75(56), 16-101(59,42), 0-88(80), 28-100(100)
Stuart Bingham 3-9 Shaun Murphy 68(68)-70(70), 70(56)-0, 68(39)-61, 87(50)-20, 0-81(73), 56-74(53), 34-84(53), 58-59(46), 6-86(67), 19-68(47), 0-104(73), 1-115(53,62)
Dave Harold 2-9 Mark Selby 19-62, 16-71(66), 8-111(100), 8-74(74), 66(34)-52(38), 28-94, 16-78(45), 79(42)-0, 5-99(99), 11-120(120), 1-49(48)
Marco Fu 9-2 Joe Perry 62(35)-61(57), 93(93)-0, 60-38, 92(82)-1, 67(62)-24, 4-79(36), 79(79)-0, 139(139)-0, 48(30)-68(38), 62(35)-61(61), 74(38,36)-46(42)
Ronnie O'Sullivan 9-1 Mark King 119(119)-7, 106(51,39)-6, 72-51(41), 75(71)-58(51), 74(40)-23, 82(82)-0, 77(63)-40(39), 7-92(92), 90(49,41)-37, 89(40)-8
Barry Hawkins 8-9 Jamie Cope 59(46)-9, 71(55)-57(57), 37(37)-75(45), 22-68(40), 31-74(58), 100(50,46)-30, 1-78(55), 76(44)-27, 25-63(43), 71(59)-64(56), 71(34)-0, 41-68(44), 1-83(34), 73-38, 41-63(37), 63(41)-4, 1-118(105)

Ćwierćfinały:

Stephen Maguire 9-5 Mark Williams 70(45)-57(56), 60(48)-14, 103(72)-32, 7-73(41), 4-68(67), 46(46)-68(34), 60(43)-14, 60-49(48), 68(46)-0, 66(45)-2, 0-72(52), 84(53)-42(42), 6-58, 130(130)-2
Shaun Murphy 9-7 Ding Junhui 61-26, 14-62, 27-75, 71(52)-29, 42-75(62), 63-62(59), 62(41)-66(38), 68(37)-37(37), 40-78(41), 61-50, 72(68)-22, 0-112(43,69), 60(54)-13, 17-81(65), 60-6, 80(74)-5
Ronnie O'Sullivan 9-2 Jamie Cope 88(54)-48(35), 32(32)-70(69), 34(34)-92(92), 79(45)-18, 137(137)-0, 62(62)-24, 94(94)-44(44), 63-52(51), 82(82)-0, 112(112)-0, 79(47)-40(40)
Mark Selby 9-7 Marco Fu 130(130)-0, 96(96)-0, 5-77(77), 47(47)-70(44), 1-78(52), 75-27, 101(101)-0, 47-67(38), 85(59)-16, 85(36,49)-5, 86(65)-0, 0-132(132), 70(59)-31, 0-93(39,53), 4-67(67), 76-41

Półfinały:

Shaun Murphy 5-9 Stephen Maguire 17-80(69), 129(43,86)-0, 11-102(61,41), 14-113(106), 1-114(101), 14-95(77), 30-83(46), 30-60(54), 144(144)-0, 63(46)-13, 0-78(78), 73(67)-39, 86(84)-33, 0-129(105)
Mark Selby 8-9 Ronnie O'Sullivan 74(74)-0, 64(42)-50(45), 99(99)-15, 21-81(81), 71-63, 0-78(78), 15-62(51), 71(60)-42, 58(42)-28, 7-84(75), 0-76(76), 65(65)-1, 30-90(78), 1-80(43), 28-75(63), 60(60)-12, 0-147(147)

Final:

Ronnie O'Sullivan 10-2 Stephen Maguire 120(66,54)-4, 68(33,35)-0, 78(78)-42, 75(66)-29, 100(39)-26, 78(78)-0, 80(52)-24, 70(40,30)-1, 0-103(99), 126(126)-0, 0-75(57), 116(94)-16

Najwyższe brejki:

147 Ronnie O'Sullivan (ósme 147 w karierze)
 144 Shaun Murphy
 143 Ding Junhui
 139 Marco Fu

139 Ali Carter
 137 Ronnie O'Sullivan
 137 Jamie Cope
 137 Ryan Day

135 Shaun Murphy
 133 Jamie Cope
 132 Marco Fu
 131 Nigel Bond
 130 Stephen Maguire
 130 Mark Selby
 126 Ronnie O'Sullivan
 123 Ian McCulloch
 122 Stephen Maguire
 120 Stephen Maguire
 120 Mark Selby
 120 Graeme Dott
 120 Ian McCulloch
 119 Ronnie O'Sullivan
 117 Ronnie O'Sullivan
 116 Michael Holt
 115 Mark Allen

112 Ding Junhui
 112 Ronnie O'Sullivan
 111 Neil Robertson
 111 Marco Fu
 108 Stephen Maguire
 106 Stephen Maguire
 106 Barry Hawkins
 105 Jamie Cope
 105 Stephen Maguire
 104 Stephen Hendry
 103 Mark Allen
 102 Marco Fu
 101 Mark Selby
 101 Stephen Maguire
 100 John Higgins
 100 Mark Selby
 100 Ding Junhui

UK Championship 2007 zostało rozegrane w Telford w dniach 8 - 16 grudnia 2007. Jest to drugi (po MŚ) najważniejszy i najbardziej prestiżowy turniej snookerowy na świecie. W fazie ostatnich 32 zawodników było sporo niespodzianek. Odpadło wielu zawodników z pierwszej szesnastki: Peter Ebdon (przegrał z McCulloch'em 8-9), Stephen Hendry (z Markiem Allenem 4-9!), Ken Doherty (może narodziny dziecka nie najlepiej wpłynęły na jego grę, ale w tym sezonie i tak nie radzi sobie zbyt dobrze), Steve Davis, Graeme Dott, Ryan Day, Neil Robertson, Stephen Lee, Ali Carter oraz Mistrz Świata - John Higgins – przegrywając swój mecz z Jamie'em Cope'em 3-9! W ostatniej 16 wygrywali już faworyci. Mecz dwóch Marków - Williamsa i Allena - w pierwszej sesji toczył się na korzyść młodszego z zawodników, jednak w finałowej sesji Walijczyk wygrał kilka frejmów pod rząd, doprowadzając do stanu 9-5. Mecz O'Sullivan – King to totalne zmiażdżenie Marka Kinga przez Ronniego O'Sullivana. King nie miał nic do powiedzenia... Na szczęście dla niego, wygrał chociaż jednego, honorowego frejma. Mimo że wielu zawodników spoza pierwszej szesnastki wygrało swoje pierwsze mecze w turnieju głównym, to w najlepszej ósemce turnieju zostało ich tylko dwóch. "Reprezentantami" zawodników spoza pierwszej szesnastki światowego rankingu byli Marco Fu i Jamie Cope. Mecz Fu – Selby był świetnym widowiskiem! Na początku dużo wysokich brejków, a ostatnie frejmy to już gra taktyczna, odstawne i stawianie snookerów. Fu miał szansę na zwycięstwo, lecz koniec końców uległ 7-9. Ostatnie frejmy były dość długie, padł nawet rekord pod względem długości rozgrywania jednego frejma (pod kamerami) - teraz wynosi aż 71 minut i 33 sekundy. Mecz na samym dole drabinki - O'Sullivan – Cope – Ronnie wygrał 9-2, więc był to już drugi mecz, w którym przeciwnik Ronniego ma niewiele do powiedzenia. Oba mecze półfinałowe zapowiadały się ciekawie, bo wiemy, że Maguire i Murphy raczej się nie lubią (sytuacja z kredą sprzed kilku lat), a O'Sullivan – Selby to para wywołująca największe emocje. Wystarczy spojrzeć na wynik meczu dwóch Anglików: 9-8, na korzyść O'Sullivana. Wydaje się, że gdyby wygrał Selby, finał byłby ciekawszy. W decydującej partii tego meczu półfinałowego Ronnie wbił maksa. Po nie najlepszym jego rozbiciu, wystawił Selby'emu czerwoną do narożnej kieszeni, jednak Mark nie wykorzystał tego prezentu. Spudłował tę bilę i po ośmiu minutach Ronnie wbił ósmego maksymalnego brejka w karierze. W drugim półfinale po raz kolejny wygrał Szkot (9-5). Po pierwszej sesji finału było 8-0 dla Anglika, więc już można było powiedzieć, że prawie na pewno finał wygra Ronnie. W drugiej sesji Maguire'owi udało się wygrać tylko dwa frejmy. Puchar trafił w ręce O'Sullivana. W turnieju rankingowym po raz pierwszy od 33 miesięcy.

Domino

Zarobki w turnieju:

130 000 £ - Ronnie O'Sullivan
 46 000 £ - Stephen Maguire
 23 250 £ - Shaun Murphy, Mark Selby
 15 800 £ - Jamie Cope, Marco Fu, Ding Junhui, Mark Williams
 12 250 £ - Mark Allen
 11 750 £ - Stuart Bingham, Nigel Bond, Dave Harold, Barry Hawkins, Mark King, Ian McCulloch, Joe Perry
 8 000 £ - Allister Carter, Paul Davies, Steve Davis, Ryan Day, Ken Doherty, Graeme Dott, Peter Ebdon, Adrian Gunnell, Anthony Hamilton, Stephen Hendry, John Higgins, Michael Holt, Stephen Lee, Neil Robertson, Joe Swail, Ricky Walden
 4 500 £ - Mark Joyce, Robert Milkins, Gerard Greene, Andrew Higginson, David Gilbert, Matthew Stevens, Fergal O'Brien, Dominic Dale, David Morris, Barry Pinches, Marcus Campbell, Jimmy Michie, Jamie Burnett, David Gray, Ian Preece, Tom Ford

2 200 £ - Rory McLeod, Joe Jogia, Martin Gould, Lee Spick, Patrick Wallace, David Roe, Liu Song, Mark Davis, Andrew Norman, Alan McManus, Michael Judge, Andy Hicks, Munraj Pal, Rodney Goggins, John Parrott, James Wattana

TURNIEJE NIERANKINGOWE (ORGANIZOWANE PRZEZ WPBSA)

Premier League Snooker

Trudno wskazać kogokolwiek, kto byłby zaskoczony przebiegiem ostatnich meczów Premier League Snooker. W ostatnich meczach fazy grupowej mieliśmy do czynienia z dwoma historycznymi wydarzeniami: w swoim ostatnim meczu grupowym, z Neilem Robertsonem, Ronnie O'Sullivan wbił swojego pięćsetnego brejka stupunktowego (113), zaś w ostatniej kolejce Ding Junhui pokonał Stephena Hendry'ego 6-0, uzyskując rekordową ilość 495 punktów bez odpowiedzi przeciwnika.

Małym zaskoczeniem była porażka Chińczyka w półfinale z Johnem Higginsem (właśnie jemu Ding odebrał wspomniany rekord). Drugi półfinał zwycięsko zakończył ostatni Anglik w tej fazie rozgrywek, gładko pokonując Stephena Hendry'ego 5-1. Smaczkowi finałowi dodawał fakt, iż panowie Higgins i O'Sullivan spotkali się kilka dni wcześniej w pokazowym meczu, w którym zwycięzcą okazał się Szkot (wygrał 6-3). Tym razem jednak musiał on uznać wyższość swojego równolatka, ulegając mu 4-7. Tym samym Ronnie po raz siódmy wznosił trofeum za zwycięstwo w Premier League Snooker, wygrywając jednocześnie po raz czwarty z rzędu.

Implant

15 listopada – Kidderminster

£4,000 **John Higgins 4-2 Ding Junhui** £2,000
67-62, 77(57)-55, 77-14, 44-101, 0-103(94), 84(55)-21

£8,000 **Ronnie O'Sullivan 5-1 Neil Robertson** £2,000
77(57)-19, 114(113)-8, 58-56, 111(103)-10, 120(120)-6, 6-123(123)

22 listopada – Glenrothes

£3,000 **Neil Robertson 3-3 Jimmy White** £3,000
36(36)-69(40), 13-69(42), 65(51)-27, 42-60, 63(63)-24, 71(50)-17

£0 **Stephen Hendry 0-6 Ding Junhui** £9,000
0-133(133), 0-88(87), 0-136(136), 0-138(138), 5-75(54), 36-66 (48)

£3,000 **John Higgins 3-3 Steve Davis** £3,000
79(30)-16, 60(60)-15, 79(38)-12, 1-69(68), 28-81, 33-74(70)

Miejsce	Zawodnik	Wygrane	Remisy	Porażki	Frejmy wygrane	Frejmy przegrane	Punkty	Setki	Zarobki
1	Ding Junhui	4	1	1	25	11	9	12	£37,000
2	Stephen Hendry	4	1	1	20	16	9	3	£23,000
3	Ronnie O'Sullivan	4	0	2	24	12	8	9	£33,000
4	John Higgins	2	2	2	17	19	6	3	£20,000
5	Steve Davis	2	1	3	15	21	5	1	£16,000
6	Jimmy White	0	3	3	13	23	3	0	£13,000
7	Neil Robertson	0	2	4	12	24	2	2	£14,000

Półfinały (1 grudnia – Aberdeen):

£13,500 **Ding Junhui 3-5 John Higgins** £26,000
40-50(41), 31(31)-73(60), 100(100)-0, 77(41,36)-0, 0-116(116), 66-52, 3-119(84), 0-72(72)

£12,500 **Stephen Hendry 1-5 Ronnie O'Sullivan** £25,000
17-75(75), 18-80(76), 83(35)-16, 35(35)-87(82), 1-93(92), 48-60(49)

Finał (2 grudnia – Aberdeen):

£1,000 **John Higgins 4-7 Ronnie O'Sullivan** £27,000
 73(73)-0, 4-84(54), 49(45)-82(67), 80(40,40)-26, 77(42,35)-0, 2-90(80), 29-104(104), 34-96(80), 14-110(110), 108(104)-0, 0-107(69)

Najwyższe brejki:

143 Steve Davis (rekord przy funkcjonowaniu zasady 25 sekund na uderzenie)

141 Ronnie O'Sullivan

141 Ronnie O'Sullivan

138 Ding Junhui

138 Ding Junhui

137 Ding Junhui

136 Ding Junhui

133 Ding Junhui

133 Ding Junhui

130 Stephen Hendry

128 John Higgins

126 John Higgins

125 Stephen Hendry

124 Neil Robertson

123 Neil Robertson

124 Ronnie O'Sullivan

120 Ronnie O'Sullivan

119 Ronnie O'Sullivan

116 John Higgins

115 Ding Junhui

115 Ding Junhui

113 Ronnie O'Sullivan (500 setka w karierze)

110 Ronnie O'Sullivan

105 Ronnie O'Sullivan

105 John Higgins

104 Ronnie O'Sullivan

104 Ding Junhui

104 John Higgins

103 Ding Junhui

103 Ding Junhui

103 Ronnie O'Sullivan

102 Stephen Hendry

101 Ronnie O'Sullivan

101 Ding Junhui

100 Ding Junhui

Zarobki:

£85,000 Ronnie O'Sullivan

£50,500 Ding Junhui

£35,500 Stephen Hendry

£27,000 John Higgins

£16,000 Steve Davis

£14,000 Neil Robertson

£13,000 Jimmy White

MISTRZOSTWA ŚWIATA AMATORÓW (Korat, Tajlandia, 10 – 25 listopada 2007 roku)

Nieźle występy zagraniczne naszych zawodników w zeszłorocznych MŚ, a szczególnie ME rozbudziły duże nadzieje przed tegoroczną imprezą. O Mistrzostwach powiedziano już wiele, zauważyć można postęp Azjatów i regres Europejczyków z kontynentu. O postawie naszych zawodników najwięcej powiedzą wyniki...

Turniej mężczyzn:

Ostatnia 16		Ćwierćfinały		Półfinały		Finał	
David Lilley	4	Stefan Mazrocis	0	P. Suwannawat	8	Passakorn Suwannawat	7
Stefan Mazrocis	5						
P. Suwannawat	5	P. Suwannawat	6	Mohamed Shehab	5		
Michael Rhodes	2						
Noppadol Sangnil	0	Mohamed Shehab	6				
Mohamed Shehab	5						
Lasse Munstermann	1	Hang Li	5	Bjorn Haneveer	7	Atthasit Mahitthi	11
Hang Li	5						
Bjorn Haneveer	5	Bjorn Haneveer	6				
Dene O'Kane	4	Anthony Davies	3				
Yasin Merchant	3			Atthasit Mahitthi	8		
Anthony Davies	5	Andrew Pagett	1				
Bobby Cruickshanks	2						
Andrew Pagett	5	Atthasit Mahitthi	6				
Saleh Mohammed	0						
Atthasit Mahitthi	5						

Najwyższe brejki:

140 Alex Borg	108 Anthony Davies
132 Passakorn Suwannawat	107 Kobkit Palajin
130 Michael Rhodes	107 Atthasit Mahitthi
130 Habib Subah	107 Imran Shehzad
127 Joe Meara	105 Kwan Poomjang
122 Saleh Mohammed	105 David Lilley
120 Saleh Mohammed	105 Passakorn Suwannawat
120 Ian Wells	104 David Lilley
118 David Lilley	104 Thepchaiya Un-Nooh
118 Vincent Muldoon	103 Keith E Boon
118 David Lilley	103 Michael Rhodes
116 David Lilley	103 David Lilley
116 Saleh Mohammed	102 Anda Zhang
116 David Lilley	101 Stefan Mazrocis
114 David Lilley	101 Kwan Poomjang
113 Yasin Merchant	101 Pramual Jantad
113 Dene O'Kane	100 David Lilley
111 Chinnakrit Yaowannasri	100 Manan Chandra
110 David Lilley	100 Phaithoon Phonbun
109 Anda Zhang	100 Jordan Brown

Wyniki Polaków:

Marcin Nitschke (brejki: 91, 69, 63, 62) – grupa D, 8 miejsce, bilans 5-7

- 1-4 Marcin Nitschke – Dene O'Kane
- 1-4 Marcin Nitschke – Mohamed Al Joker
- 4-0 Marcin Nitschke – Yutaka Fukuda
- 3-4 Marcin Nitschke – Pramual Jantad
- 0-4 Marcin Nitschke – John Torpey
- 1-4 Marcin Nitschke – Alex Borg
- 4-1 Marcin Nitschke – Kaviraj Bissessur
- 4-2 Marcin Nitschke – Bolorkhuu Erdene
- 4-3 Marcin Nitschke – Habib Subah
- 1-4 Marcin Nitschke – Michael Rhodes
- 4-2 Marcin Nitschke – George Lai
- 3-4 Marcin Nitschke – Andrew Pagett

Rafał Jewtuch – grupa E, 11 miejsce, bilans 3-9

- 1-4 Rafał Jewtuch – Jordan Brown
- 1-4 Rafał Jewtuch – Mohamed Shehab
- 4-3 Rafał Jewtuch – Chan Wai Ki
- 3-4 Rafał Jewtuch – Chris McBreen
- 1-4 Rafał Jewtuch – Dachawat Poomjaeng
- 1-4 Rafał Jewtuch – Kevin Zarekani
- 0-4 Rafał Jewtuch – Bobby Cruickshanks
- 4-0 Rafał Jewtuch – Chris Dagnall
- 0-4 Rafał Jewtuch – Phaithoon Phonbun
- 0-4 Rafał Jewtuch – Bjorn Haneveer
- 1-4 Rafał Jewtuch – Ku Chih-wei
- 4-0 Rafał Jewtuch – Anton Ryabinin

Krzysztof Wróbel – grupa F, 6 miejsce, bilans 7-5

- 2-4 Krzysztof Wróbel – Chan Kwok Ming
- 1-4 Krzysztof Wróbel – Wael Talaat
- 1-4 Krzysztof Wróbel – Atthasit Mahitthi
- 4-0 Krzysztof Wróbel – Sergey Kolcov
- 4-2 Krzysztof Wróbel – Robert Burda
- 4-0 Krzysztof Wróbel – Sorokin Vyacheslav
- 1-4 Krzysztof Wróbel – Imran Shazad
- 1-4 Krzysztof Wróbel – Stefan Mazrocis
- 4-1 Krzysztof Wróbel – Adnan Al-Baloushi

4-3 Krzysztof Wróbel – Nawaf Alhamli
 4-3 Krzysztof Wróbel – Lee Po-Hsien
 4-0 Krzysztof Wróbel – Tamer Al-Masri

Turniej pań:

Ostatnia 16		Ćwierćfinały		Półfinały		Finał	
Reanne Evans	4	Reanne Evans	4	Reanne Evans	4	Reanne Evans	5
Paula Judge	0						
C. Chai Zeet Huey	1	Ramona Belmont	1				
Ramona Belmont	4						
Santhinee Jaisuekul	4	Santhinee Jaisuekul	0	Ip Wan-In Jaque	0		
Kathy Parashis	0						
Angelique Vialard	2	Ip Wan-In Jaque	4				
Ip Wan-In Jaque	4						
Vidya Pillai	4	Vidya Pillai	0	Michelle Sherwin	0	Wendy Jans	0
Yu Ching-Ching	1						
Anna Mazhirina	2	Michelle Sherwin	4				
Michelle Sherwin	4						
Isabelle Jonckheere	4	Isabelle Jonckheere	3	Wendy Jans	4		
Anuja Chandra	1						
Rona Bareket	0	Wendy Jans	4				
Wendy Jans	4						

Najwyższe brejki:

64 Reanne Evans (England)
 63 Isabelle Jonckheere (Belgium)
 52 Wendy Jans (Belgium)

52 Isabelle Jonckheere (Belgium)
 51 Charlene Chai Zeet Huey

Wyniki Polek:

Hanna Mergies – grupa D, 6 miejsce, bilans 2-4

0-3 Hanna Mergies – Kathy Parashis
 0-3 Hanna Mergies – Ramona Belmont
 2-3 Hanna Mergies – Rona Bareket
 3-1 Hanna Mergies – AnneMarie Reilly
 1-3 Hanna Mergies – Vidya Pillai
 3-1 Hanna Mergies – Rosanna Lo-A-Tjong

Turniej seniorów (Polacy nie startowali):

Ostatnia 16		Ćwierćfinały		Półfinały		Finał	
P. Chaithanasakul	4	P. Chaithanasakul	0	Karnchai Wongjan	4	Karnchai Wongjan	1
Ng Yam Shui	3						
Karnchai Wongjan	4	Karnchai Wongjan	4				
Colin Mitchell	0						
Sakchai Sim-ngam	3	Worawit Suriyasriwan	4	Worawit Suriyasriwan	0		
Worawit Suriyasriwan	4						
John Terry	4	John Terry	2				
Jyri Virtanen	3						
C. Trairattanapradit	4	C. Trairattanapradit	2	Geet Sethi	1	Darren Morgan	5
Mohammad Yousuf	3						
Glen Wilkinson	3	Geet Sethi	4				
Geet Sethi	4						
Stevie Baillie	4	Stevie Baillie	0	Darren Morgan	4		
Au Sun Pui	2						
Henry Killian	0	Darren Morgan	4				
Darren Morgan	4						

Najwyższe brejki:

PONTIN'S INTERNATIONAL OPEN SERIES (PIOS)**PIOS 5, 11 – 15 grudnia 2007 roku**

Piąty z turniejów zakończył się zwycięstwem Petera Linesa. Anglik ma za sobą ciężką przeprawę w finale, a w ostatnim frejmie jego rywal, Daniel Wells, miał kilka szans na zakończenie partii w jednym podejściu, jednak obaj gracze wyraźnie nie wytrzymywali psychicznie. Po jednej z nieudanych odstawnych Lines zbudował brejka w wysokości około pięćdziesięciu punktów, a po krótkiej wymianie odstawnych wbił decydującą czerwoną, wygrywając finał 6-5. Najwyższym brekiem popisał się Adam Davies, wbijając 139 w pierwszej rundzie turnieju.

Last 16		Ćwierćfinały		Półfinały		Final	
Lee Page	3	Gary Wilson	3	Peter Lines	5	Peter Lines	6
Gary Wilson	4						
Alan Lin Tang Ho	0	Peter Lines	5				
Peter Lines	4						
Bobby Cruickshanks	2	Hugh Abernethy	0	Jamie Jones	4		
Hugh Abernethy	4						
Jamie Jones	4	Jamie Jones	5				
Daniel Ward	1						
Stephen Rowlings	4	Stephen Rowlings	5	Stephen Rowlings	3	Daniel Wells	5
Lee Farebrother	1						
Paul Sweeny	0	Anthony McGill	2				
Anthony McGill	4						
Daniel Wells	4	Daniel Wells	5	Daniel Wells	5		
Stuart Carrington	2						
Andy Lee	2	Stuart Mann	2				
Stuart Mann	4						

Najwyższe brejki:

- 139 Adam Davies
- 137 Bobby Cruickshanks
- 128 Gary Wilkinson
- 124 David Grace
- 118 James Leadbetter
- 108 James Leadbetter
- 108 Daniel Wells
- 103 Stephen Rowlings
- 101 James Leadbetter
- 100 Jamie Jones

TURNIEJE POKAZOWE**Clash of the Titans, 29 listopada 2007 roku**

W czwartkowy wieczór, 29 listopada, odbył się mecz pokazowy, anonswany jako Clash of the Titans. Na początku triki zaprezentował Dennis Taylor, a następnie zagrali Ronnie O'Sullivan i John Higgins. Dochody z tej imprezy zostały przekazane na konto fundacji im. Paula Huntera. Mecz lepiej rozpoczął Szkot, który brekiem 134 wyszedł na prowadzenie, a potem dołożył jeszcze 2 frejmy za pomocą brejków 48 i 50. Po trzech partiach do pracy wziął się O'Sullivan. Szybko zredukował straty do dwóch partii. Po 4 frejmach nastąpiła przerwa, w której bohaterowie wieczoru grali z amatorami. Po przerwie Anglik wygrał kolejnego frejma i było 2-3, a w 6 partii miał wielkie szanse na wygraną, lecz jednak Higgins powiększył przewagę na 4-2. O'Sullivan w dalszym ciągu walczył, i w kolejnym frejmie zrobił brejka 99, lecz była to ostatnia partia wygrana przez Anglika. W 8 partii Higgins zbudował 73 wychodząc na prowadzenie 5-3, a potem dołożył jeszcze jednego frejma wygrywając 6-3.

Snooker!

World Pro – Am Series; turniej finałowy, 1 – 2 grudnia 2007 roku

Zawody zapowiadały się bardzo interesująco, ze względu na dobrą frekwencję zawodników z drugiego szeregu światowego snookera. Prawo do udziału wywalczyło 64 zawodników, a siedem walkowerów to fantastyczny wynik, zważywszy na ich ilość w dotychczasowych turniejach tej serii. Turniej zaczął się od mocnego uderzenia, bo już w drugiej rundzie Jamie Cope popisał się brekiem maksymalnym, w wygranym meczu z Michaeliem Holtem. Potencjalni faworyci wykuszali się z rundy na rundę, jednak przed ćwierćfinałami już było niemal pewne, że zobaczymy w finale dwóch zawodników znanych nam z telewizyjnych transmisji. W ostatnim meczu turnieju finałowego spotkało się dwóch godnych siebie rywali – Ricky Walden i Joe Perry. Przy stanie 3-2 dla Perry'ego w meczu do 4 wygranych frejmów, starszy z Anglików zostawił trudną czerwoną dla Waldena, jednak ten podjął wyzwanie i wydawało się, że pewnym krokiem zmierza po wygraną w szóstej partii. Przy stanie 60-8 i 4 czerwonych na

tole nie trafił jednak prostej różowej, co więcej, świetnie doszedł do czerwonej, a takich okazji Perry nie zwykł wypuszczać z rąk. Brekiem 57 zapewnił sobie zwycięstwo i miano jedynego niepokonanego w cyklu spośród tych, którzy zagrali przynajmniej jeden mecz – na jego koncie jest zwycięstwo w 3 turnieju kwalifikacyjnym i jest on drugą, oprócz finału, imprezą, w której zagrał.

Last 16		Ćwierćfinały		Półfinały		Finał			
Leo Fernandez	1	Paul Davison	4	Paul Davison	0	Ricky Walden	2		
Paul Davison	4								
Jack Lisowski	4	Jack Lisowski	1	Ricky Walden	4				
Gary Wilson	2								
Andrew Norman	4	Andrew Norman	0						
Alfie Burden	1								
Mark King	3	Ricky Walden	4						
Ricky Walden	4								
Jamie Cope	4	Jamie Cope	3	Michael Judge	1	Joe Perry	4		
Ian Burns	0								
Stuart Carrington	0	Michael Judge	4						
Michael Judge	4								
Joe Perry	4	Joe Perry	4					Joe Perry	4
Mark Davis	2								
Dave Harold	4	Dave Harold	2						
Matthew Couch	3								

Najwyższe brejki:

- 147 Jamie Cope
- 136 Michael Holt
- 136 Joe Perry
- 132 Joe Perry
- 123 Jamie Cope
- 121 Ricky Walden
- 115 Jamie Cope
- 102 Jamie Cope
- 106 Leo Fernandez
- 101 Jack Lisowski
- 100 Steve Mifsud

Wyniki zawodników z Main Touru w rundzie ostatnich 64 zawodników:

- Leo Fernandez w-0 David Green
- Steve Mifsud 4-2 Gareth Allen
- Martin Gould 4-3 James Leadbetter
- Mark Joyce 0-w Adam Davies
- Lee Walker 3-4 Alan Hooper
- Andrew Norman 4-2 Scott MacKenzie
- Gareth Coppack 4-1 Mark Livingstone
- Alfie Burden w-0 Anthony McGill
- Jimmy Robertson 2-4 Greg Batten
- Mark King 4-3 Ryan Day
- Stuart Bingham 4-1 Craig Steadman
- Ashley Wright 4-2 Jeff Cundy
- Ricky Walden w-0 Kamran Ashraf
- Jamie Cope 4-2 Fergal O'Brien
- Michael Holt 4-3 Andy Rogers
- Michael Judge 4-0 Jack Morgan
- Barry Hawkins 4-2 Judd Trump
- Joe Perry 4-2 Jamie O'Neill
- Mark Davis 4-2 Stephen Welsby
- Dave Harold 4-1 Chris Norbury
- Rod Lawler 0-w Matthew Couch
- Dominic Dale 4-1 Neal Jones

Wyniki zawodników z Main Touru w rundzie ostatnich 32 zawodników:

- Leo Fernandez 4-2 Steve Mifsud
- Martin Gould 2-4 Paul Davison
- Andrew Norman 4-1 Gareth Coppack
- Alfie Burden 4-0 Greg Batten
- Mark King 4-2 Stuart Bingham
- Ricky Walden 4-0 Ashley Wright
- Jamie Cope 4-2 Michael Holt
- Michael Judge 4-0 Barry Hawkins
- Joe Perry 4-1 Lee Page
- Mark Davis 4-1 David Grace
- Dave Harold 4-2 Michael Hodge
- Dominic Dale 3-4 Matthew Couch

RANKING PROWIZORYCZNY – KRÓTKA ANALIZA

Na początek kilka zdań wyjaśnienia. Kursywą oznaczyliśmy punkty gwarantowane dla zawodników, biorąc pod uwagę odpadnięcie w tej rundzie, w której są rozstawieni. Czerwoną czcionką zaznaczono uzyskane punkty, których wartość może się zmienić. Różnica wynika z postępu lub spadku zawodnika w stosunku do pozycji w rankingu jednorocznego w poprzednim sezonie. Debiutujący w Main Tourze otrzymali tyle samo punktów, ile ostatni z zawodników kwalifikujących się do MT na podstawie rankingu jednorocznego (5400 punktów).

Potwierdza się, że kluczem do zajmowania wysokiego miejsca w rankingu jest równa gra przez cały sezon lub przynajmniej jeden spektakularny sukces. Zdecydowanie łatwiej utrzymywać się w czołówce pierwszym sposobem, na co wskazuje przykład Shauna Murphy'ego czy Ronnie'ego O'Sullivan. Co warto zauważyć, po fatalnym zeszłym sezonie powoli podnoszą się Barry Pinches i Stuart Pettman. Z turnieju na turniej coraz lepiej prezentują się David Morris i Martin Gould i jeśli utrzymają tę tendencję, bez problemu zapewnią sobie miejsce w przyszłorocznym Main Tourze. Bardzo dobrze prezentują się również Paul Davies, Liu Song i Tom Ford, którzy znacząco poprawili swoje dotychczasowe rankingowe pozycje. Na prostej drodze do wypadnięcia z Main Touru wydają się być Jimmy White (spadł na 71 pozycję w rankingu prowizorycznym), Tony Drago (69) i James Wattana (58). Trudno spodziewać się po nich gwałtownego wzrostu dyspozycji.

M	Różnica	M (start)	Zawodnik	Sezon 06/07	SM	GP	NIT	UK	WO	CO	MŚ	Razem
1	2	3	Ronnie O'Sullivan	20750	700	5000	2500	7500	700	700	1400	39250
2	3	5	Stephen Maguire	19550	1900	2375	5000	6000	700	700	1400	37625
3	-1	2	Shaun Murphy	21350	700	4000	3200	4800	700	700	1400	36850
4	-3	1	John Higgins	23100	1900	2375	700	1050	700	700	1400	31925
5	2	7	Mark Selby	18275	3200	1750	700	4800	700	700	1400	31525
6	-2	4	Neil Robertson	20550	700	1750	2500	1050	700	700	1400	29350
7	1	8	Peter Ebdon	18000	700	3125	2500	1050	700	700	1400	28175
8	2	10	Ding Junhui	16325	1900	719	1900	3750	700	700	1400	27394
9	-3	6	Graeme Dott	18675	3200	719	700	1050	700	700	1400	27144
10	-1	9	Stephen Hendry	17375	1900	1750	1900	1050	700	700	1400	26775
11	3	14	Ryan Day	14450	4000	2375	1900	1050	700	700	1400	26575
12	-1	11	Allister Carter	15750	700	2375	1900	1050	700	700	1400	24575
13	24	37	Marco Fu	8925	1400	6250	575	3750	575	575	1150	23200
14	-2	12	Ken Doherty	15550	700	719	1900	1050	700	700	1400	22719
15	2	17	Joe Perry	12175	575	3125	1400	2850	575	575	1150	22425
16	-3	13	Matthew Stevens	14950	1900	1750	575	863	575	575	1150	22338
17	1	18	Ian McCulloch	11938	1900	719	1900	2850	575	575	1150	21607
18	1	19	Jamie Cope	11875	1400	719	1400	3750	575	575	1150	21444
19	4	23	Mark Allen	10650	575	1750	3200	2850	575	575	1150	21325
20	1	21	Joe Swail	11750	575	3125	1400	2100	575	575	1150	21250
21	-5	16	Mark King	12325	575	1750	1400	2850	575	575	1150	21200
22	10	32	Dominic Dale	9375	5000	1750	1400	863	575	575	1150	20688
23	-8	15	Stephen Lee	12650	2500	719	700	1050	700	700	1400	20419
24	-4	20	Steve Davis	11850	1900	719	1900	1050	700	700	1400	20219
25	5	30	Fergal O'Brien	9825	1400	1438	4000	1725	450	450	900	20188
26	-1	25	Nigel Bond	10338	1400	1750	1400	2850	575	575	1150	20038
27	2	29	Stuart Bingham	9850	2500	1750	575	2850	575	575	1150	19825
28	6	34	Gerard Greene	9300	575	4000	2500	863	575	575	1150	19538
29	-7	22	Anthony Hamilton	11038	575	1750	1400	2100	575	575	1150	19163
30	6	36	Barry Hawkins	9150	575	2375	1900	2850	575	575	1150	19150
31	7	38	Mark Williams	8825	700	1750	700	3750	700	700	1400	18525
32	-7	25	Michael Holt	10338	1400	1750	575	2100	575	575	1150	18463

33	2	35	Dave Harold	9250	2500	719	575	2850	575	575	1150	18194
34	-6	28	Michael Judge	10075	1400	2375	1150	675	450	450	900	17475
35	5	40	Ricky Walden	8750	1150	2375	450	2100	450	450	900	16625
36	2	38	Adrian Gunnell	8825	1900	250	1400	2100	450	450	900	16275
37	-10	27	Alan McManus	10325	1150	813	1150	675	450	450	900	15913
38	-14	24	Andrew Higginson	10625	450	813	450	1725	450	450	900	15863
39	3	42	David Gilbert	8575	1150	1125	1150	1725	450	450	900	15525
40	-8	32	Jamie Burnett	9375	450	813	1150	1725	450	450	900	15313
41	-10	31	John Parrott	9625	1150	250	1150	675	450	450	900	14650
42	7	49	David Gray	7450	1150	813	1400	1725	450	450	900	14338
43	2	45	Marcus Campbell	8125	325	2375	325	1725	325	325	650	14175
44	0	44	Rory McLeod	8200	1150	1438	450	675	450	450	900	13713
45	7	52	Tom Ford	7175	325	1750	1400	1725	325	325	650	13675
46	0	46	Robert Milkins	7863	450	1125	450	1725	450	450	900	13413
47	-4	43	Andrew Norman	8288	450	1438	450	675	450	450	900	13101
48	-7	41	Judd Trump	8650	900	813	900	488	325	325	650	13051
49	-1	48	Jimmy Michie	7575	325	1750	325	1725	325	325	650	13000
50	9	59	Paul Davies	6213	900	1438	325	2100	325	325	650	12276
51	2	53	Mike Dunn	7050	1400	813	1150	488	325	325	650	12201
52	3	55	Liang Wenbo	6775	1150	1125	1150	925	200	200	400	11925
53	-6	47	Rod Lawler	7800	900	250	1150	488	325	325	650	11888
54	-4	50	Joe Delaney	7425	900	1438	325	488	325	325	650	11876
55	-4	51	Andy Hicks	7363	450	1125	450	675	450	450	900	11863
56	12	68	Liu Song	5425	0	3125	1150	1350	200	200	400	11850
57	-3	54	Ian Preece	6950	325	1125	325	1725	325	325	650	11750
58	-1	57	James Wattana	6538	450	813	1150	675	450	450	900	11426
59	-1	58	Mark Davis	6375	450	1438	450	675	450	450	900	11188
60	32	92	Stuart Pettman	5313	1900	1750	325	488	325	325	650	11076
61	33	94	Barry Pinches	5075	900	1125	900	1725	325	325	650	11025
62	0	62	David Roe	5738	1150	1125	325	1350	325	325	650	10988
63	-8	55	Robin Hull	6775	325	1125	900	488	325	325	650	10913
63	6	69	Mark Joyce	5400	900	1438	650	1725	200	200	400	10913
65	2	67	David Morris	5500	650	813	900	1725	200	200	400	10388
66	-2	64	Joe Jogia	5688	1150	1125	200	1350	200	200	400	10313
67	2	69	Patrick Wallace	5400	650	1125	900	1350	200	200	400	10225
68	1	69	Martin Gould	5400	200	813	1400	1350	200	200	400	9963
69	-8	61	Tony Drago	5925	1400	1125	200	300	200	200	400	9750
70	-4	66	Lee Spick	5600	650	250	900	1350	200	200	400	9550
71	-8	63	Jimmy White	5725	325	1125	325	488	325	325	650	9288
72	-3	69	Rodney Goggins	5400	200	813	650	1350	200	200	400	9213
73	-4	69	Jamie O'Neill	5400	900	250	900	925	200	200	400	9175
74	-5	69	Lee Walker	5400	650	813	1150	300	200	200	400	9113
75	-6	69	Munraj Pal	5400	200	1125	200	1350	200	200	400	9075
76	17	93	Scott MacKenzie	5275	1400	250	325	488	325	325	650	9038
76	-7	69	Alfie Burden	5400	900	813	200	925	200	200	400	9038
76	-7	69	Supoj Saenla	5400	900	813	200	925	200	200	400	9038
79	-14	65	Drew Henry	5675	325	250	900	488	325	325	650	8938
80	-20	60	Tian Pengfei	6125	0	1438	200	300	200	200	400	8863
81	-12	69	James McBain	5400	200	1125	200	925	200	200	400	8650
82	-13	69	Jimmy Robertson	5400	650	813	650	300	200	200	400	8613
83	-14	69	Xiao Guodong	5400	0	1125	900	300	200	200	400	8525
84	11	95	Ben Woollaston	4975	200	1438	650	300	200	200	400	8363
85	-16	69	Matt Selt	5400	200	813	200	925	200	200	400	8338
86	-17	69	Kurt Maflin	5400	200	250	650	925	200	200	400	8225
87	-18	69	Patrick Fraser	5400	200	1125	200	300	200	200	400	8025
88	-19	69	Kevin Van Hove	5400	650	250	200	300	200	200	400	7600
88	-19	69	Gareth Coppack	5400	650	250	200	300	200	200	400	7600
88	-19	69	Leo Fernandez	5400	650	250	200	300	200	200	400	7600
91	-22	69	Michael White	5400	0	250	650	300	200	200	400	7400
92	-23	69	Ashley Wright	5400	200	250	200	300	200	200	400	7150
92	-23	69	Alex Davies	5400	200	250	200	300	200	200	400	7150

92	-23	69	Steve Mifsud	5400	200	250	200	300	200	200	400	7150
95	1	96	Issara Kachaiwong	4475	0	813	650	300	200	200	400	7038
96	-27	69	Liu Chuang	5400	0	250	200	300	200	200	400	6950

M – miejsce

M (start) – miejsce w rankingu jednorocznym (sezon 2006/07)

SM – Shanghai Masters

GP – Grand Prix

NIT – Northern Ireland Trophy

UK – United Kingdom Championship

WO – Welsh Open

CO – China Open

MŚ – Mistrzostwa Świata

Implant

SNOOKER LOOPY... - EDWARD „EDDIE” CHARLTON

Eddie Charlton był trzecim, po braciach Walterze i Horace Lindrumach, Australijczykiem, który reprezentował australijski snooker wśród najlepszych snookerzystów. Nie udało mu się wygrać żadnego rankingowego turnieju, jednak popisał się czterema nierankingowymi triumfami. Jeden z najrówniejszych zawodników w trakcie swojej kariery.

PROFIL

Urodzony: 31 października 1929, Merewether (Australia)

Zmarł: 7 listopada 2004, Palmerston North (Nowa Zelandia)

Narodowość: Australia

Kariera: 1963 – 1995

Najwyższa pozycja w rankingu: 3 (1976-81)

Najwyższy break turniejowy: 124 (Iris Masters 1984)

Ilość wygranych turniejów: 4 (wszystkie nierankingowe)

Wygrane turnieje: Pot Black 1972, 1973, 1980, World Matchplay (Mistrzostwa Świata w grze meczowej) 1976

BIOGRAFIA

Eddie wywodzi się ze sportowej rodziny. Osiągał świetnie wyniki w kilku dyscyplinach sportu, co na pewno miało wpływ na uhonorowanie go wyborem go do sztafety niosącej olimpijski znicz w 1956 roku. Jego brat – Jim – również próbował sił w grach bilardowych, jednak nie na tyle skutecznie, aby Charltonowie zbliżyli się do osiągnięć braci Davisów czy wspomnianych Lindrumów.

W wieku 34 lat, w 1963 roku, rozpoczął profesjonalną karierę. Już po pięciu latach pretendował do tytułu Mistrza Świata, jednak przegrał z Johnem Pulmanem 34-39. Ponowną szansę walki o tytuł wywalczył w 1975 roku, jednak uległ wtedy Walijczykowi, Rayowi Reardonowi, 30-31. W ciągu swojej kariery wielokrotnie osiągnął półfinały i ćwierćfinały Mistrzostw Świata, co potwierdza tezę o jego regularności. Rok 1976 to tytuł Mistrza Świata w tzw. grze meczowej, gdzie zrewanżował się Reardonowi, wygrywając 31-24. W latach 1976 – 1981 zajmował trzecie miejsce w światowym rankingu. Miejsce w pierwszej szesnastce zajmował do 1986 roku, karierę zakończył 9 lat później. Po zakończeniu kariery kilkakrotnie występował w turniejach amatorów. Trzykrotnie (1974, 1976, 1984) walczył w finale bilardowych Mistrzostw Świata, bez powodzenia.

Eddie zmarł w 2004 roku, pozostawiając piątkę dzieci i ósemkę wnuków.

Implant

FELIETONY

Z KRZYŻAKA

Ci, których polski snooker w zupełności nie interesuje, niech wygodnie ułożą się w fotelach, przygotują ciepły koc i zgaszą światło.

Drużynowe Mistrzostwa Polski są imprezą specyficzną. Pod względem przebiegu przypominają nieco bieg sztafetowy; nie rozgrywa się frejmów, celem jest bowiem osiągnięcie mety, wyznaczonej tajemniczą liczbą 4Z. Nie wgłębiając się dokładnie w arkana przepisów drużynowej rywalizacji, prześledźmy turniejową drogę pewnej niedocenianej drużyny. Warszawscy Smakosze, bo o nich mowa, to drużyna złożona z trzech zawodników na poziomie krajowej pięćdziesiątki (Arek Domański, Maks Janicki, Janusz Strauch) i niemal nieznanego w roli snookerzysty, Leszka Lichoty. Prawdopodobnie najpopularniejszy i najłatwiej rozpoznawany ze wszystkich zawodników aktor dołączył do zespołu w ostatniej chwili.

Drużyna Smakoszy nie przyjechała do Kalisza z założeniem osiągnięcia świetnego wyniku sportowego. Zawodnicy mieli na celu raczej połączenie przyjemnego z pożytecznym. Owszem, wystąpili w turnieju, ale miał on być również okazją do spotkania z przyjaciółmi, odświeżenia starych znajomości. Potencjał sportowy zawodników pozwalał im znaleźć miejsce w dużo wyżej notowanych drużynach. Może nie takich, jak prr czy Sezam & Hot Shots 1, ale z pewnością mających wyższe notowania. Tymczasem wspomniane dwie drużyny odpadają w ćwierćfinałowych meczach, a Smakosze awansują do najlepszej czwórki rozgrywek. W czym tkwi tajemnica ich sukcesu?

Snooker coraz bardziej się wyrównuje. Dzisiaj już nikogo nie dziwi zwycięstwo Michała Zielińskiego nad Jarkiem Kowalskim czy Piotrka Majcherczyka nad Rafałem Jewtuchem. Jeszcze dwa lata temu taki wynik byłby wstrząsem na skalę krajową. Dwa lata temu zatrzęsłaby się ziemia na samą myśl o wyniku Martin Gould - Matthew Stevens 5-4. Dziś taki rezultat nadal zaskakuje, choć patrząc na wyniki obu panów w tym sezonie, nie powinien. To tylko skromne przykłady. O czym one świadczą?

Wystarczy zerknąć na wyniki polskiej ekipy na MŚ Amatorów. Można narzekać na dzień opóźnienia, spowodowany problemami z transportem. Można wytykać błędy w organizacji zgrupowania w Sheffield. Nikt jednak oczekiwał medali od naszych zawodników. Porównajmy ich wyniki z rezultatami sprzed roku. Ewidentnie brakuje kilku zwycięstw. Nie narzekajmy na miejsce rozegrania turnieju - wszak poprzedni czempionat nie był dla nas dużo korzystniejszy pod tym względem. Trzeba spojrzeć prawdzie w oczy - świat nam ucieka. Nie jesteśmy dużo dalej od czołówki niż przed rokiem. Jest natomiast dużo więcej tych, którzy są ciut bliżej niż my. Nie są to jeszcze zawodnicy takiego formatu, aby zagrozić najlepszym Azjatom czy Brytyjczykom. Jednak trniej w Tajlandii ostatecznie zakomunikował: koniec z dostarczycielami punktów!

Musimy pracować, abyśmy to my nimi się nie stali. I żeby ktoś mógł o naszej reprezentacji mógł powiedzieć, że już była w jego zasięgu i znowu uciekła.

Implant

Z KRAJU

OSTATNIE TURNIEJE

PORS 2*, Free Ball, Gdańsk, 3 – 4 listopada 2007 roku

Drugi rankingowy turniej w historii gdańskiego klubu zakończył się dużą sensacją, jaką śmiało można nazwać zwycięstwo 16 – letniego Piotra Wardowskiego. Nie byłoby w tym nic dziwnego, gdyby nie pokonał

on w półfinale trzynastego zawodnika w rankingu – Radosława Buergera – w półfinałowym meczu. Miejmy nadzieję, że turniej będzie zapowiedzią większej aktywności gdańskiego klubu na krajowym podwórku.

2 turnieje PORS 3*, Frame, Łódź i Snooker Klub, Toruń, 9 – 11 listopada 2007 roku

Łódzki turniej przebiegł pod znakiem walkowerów. W turnieju wystąpiło stosunkowo niewielu debutantów, jak na dotychczasowy przebieg łódzkich turniejów. Niezbyt pochlebną opinię organizatorowi stawia jakość przygotowanych stołów i brak wystarczającej liczby przyrządów. Bardziej emocjonujące mecze zaczęły się dopiero, gdy do gry wkroczyła krajowa czołówka. Trudną przeprawę w dwóch pierwszych meczach miał Jarek Kowalski (147Break, Warszawa), który pokonał 3-2 kolejno Dariusza Wiśniewskiego (Rudi, Kalisz) i, powracającego do gry po długiej przerwie, Tomasza Neszowa (Lubartów). Niespodziewany przebieg miały półfinały, gdzie wspomniany Kowalski pokonał lublinianina Mariusza Sirko, a Michał Zieliński (147Break, Warszawa) uległ Marcinowi Kolińskiemu (Janów Lubelski). W finale niespodzianki już nie było, tam 3 – krotny Mistrz Polski w kategorii otwartej zwyciężył 4-0.

Trofeum (na zdjęciu) za najwyższy brejk turnieju (83 punkty) zdobył się aktualny Mistrz Polski do lat 21 – Mariusz Sirko.

Toruń po raz pierwszy gościł turniej zaliczany do rankingu PORS. W trakcie krótkiej działalności klubu dała już znać o sobie grupka miejscowych snookerzystów. Tym razem torunianie mieli po raz pierwszy zmierzyć się z krajową czołówką. Zaprezentowali się całkiem nieźle, jednak to nie miejscowi nadawali ton rozgrywkom turniejowym. Turniej przebiegał pod dyktando młodych zawodników, którzy coraz odważniej poczynają sobie w krajowych turniejach. Warto tu zwrócić uwagę na dobre występy Sławomira Rasiewicza (Sezam, Wrocław – ćwierćfinał) i Tomasza Gierałowskiego (Braniewo), który po raz pierwszy zajął medalową pozycję w turnieju zaliczanym do rankingu otwartego. Osiągnięcia te będą wobec wyczynu Bartłomieja Zacniewskiego (Arkadia, Szczecinek), który startując z dalekim, piętnastym numerem, odniósł pierwsze zwycięstwo w karierze, pokonując w finale wrocławianina, Marka Zubrzyckiego, 3-2. Co więcej, do Bartka trafiła również nagroda za najwyższy brejk w turnieju (55 punktów).

PORS 4*, Rudi, Kalisz, 7 – 9 grudnia 2007 roku

Po raz kolejny w tym sezonie zwycięstwo tuenijowe padło łupem Marcina Nitschke, który w finale pokonał lublinianina, Mariusza Sirko, 4-1. Daje jednak o sobie znać trwająca zmiana warty. W ostatnim czasie na czoło juniorów przedostających się do coraz dalszych faz turnieju wysforował się Bartek Zacniewski (Szczecinek), który po zwycięstwie w toruńskich 3* doszedł do ćwierćfinału o wiele ważniejszego turnieju. Tempa nie zwalnia Michał Zieliński (Warszawa), natomiast jego odwieczny rywal – Mariusz Sirko – ugruntowuje swoją pozycję drugiego zawodnika w kraju. Nie potwierdza tego jeszcze pozycja na liście rankingowej, jednak kwestią czasu jest jego awans na pozycję wicelidera. Warto zwrócić uwagę na niezłą postawę wrocławian (Sebastian Palusz, Piotr Olejnik, Przemek Pietrzykowski). Najwyższy brejk to dzieło finalisty turnieju i wynosi 77 punktów.

Walne Zgromadzenie Delegatów PZSiBA, Kalisz, 14 grudnia 2007 roku

Jak zwykle w gorącej atmosferze, jak zwykle do późnych godzin nocnych. Podjęto wiele istotnych decyzji personalnych: w Zarządzie Związku Annę Preis i Damiana Nitschke (zrezygnowali z pełnienia funkcji) zastąpili Krzysztof Kruk i Jacek Rudowicz. Do składu Komisji Rewizyjnej dołączyli: Miłosz Olborski i Tomasz Mroczkowski, uzupełniając miejsca zwolnione przez Zbigniewa Szalaka i Wiesława Ościłowskiego. Przewodniczącym Komisji wybrano Janusza Szalaka. Powołano też Komisję Dyscyplinarną, w skład której weszli: Marek Zubrzycki (przewodniczący), Marek Bednarz, Arkadiusz Domański, Jerzy Pieniążek i Krzysztof Wróbel. Ustępującym członkom Zarządu i komisji związkowych dziękujemy za trud włożony w rozwój snooekra w Polsce, a wybranym na ich miejsce oraz do Komisji Dyscyplinarnej życzymy skuteczności i konsekwencji w działaniach.

Drużynowe Mistrzostwa Polski, Rudi, Kalisz, 15 – 16 grudnia 2007 roku

Turniej odbywał się w cieniu wspomnianego Walnego Zgromadzenia Delegatów. Nie oznacza to jednak, że ucierpiał na tym poziom sportowy. Sobotnie gry zakończyły się w... niedzielę, tuż przed godziną drugą w nocy. Warto odnotować udział drużyny kobiecej – Arek's Angels (Iza Morska – kapitan, Sylwia Chrobok, Ewelina Piślewska – wszystkie Akademia Snookera, Warszawa) oraz juniorskiej drużyny Portowcy ze szczecińskiego FreeBalla (Maciej Relich – kapitan, Wiktor Zdebski, Robert Czupryniak). Trójka trzynastolatków awansowała do fazy pucharowej, gdzie musiała uznać wyższość obrońców tytułu – drużyny prr (Rafał Jewtch – kapitan, Rafał Górecki, Piotr Majcherczyk). Ta drużyna, podobnie, jak Sezam & Hot Shots 1 (Marcin Nitschke – kapitan, Krzysztof Wróbel, Sylwester Szumer), niespodziewanie odpadła już w ćwierćfinale (konia z rzędem temu, kto ustali faktyczną i formalną przynależność klubową wszystkich zawodników tych drużyn). Mecz finałowy zakończyło zwycięstwo lubelskiej Stolarni I (Mariusz Sirko –

kapitan, Piotr Murat – obaj Stolarnia i wolny strzelec, Tomasz Neszow) nad stołecznymi zawodnikami drużyny 147 Break (Jarek Kowalski – kapitan, Michał Zieliński, Krystian Wyszczelski – wszyscy 147Break, choć Krystianowi zdarza się trenować w... Londynie). Na najniższym stopniu podium stanęli wrocławianie z Fuga Mundi I (Marek Zubrzycki – kapitan, Paweł Koch, Filip Wartacz – wszyscy Fuga Mundi Wrocław), na najgorsze miejsce dla sportowca skazując warszawskich Smakoszy z Akademii Snookera (Arek Domański – kapitan, Maks Janicki, Janusz Strauch, Leszek Lichota).

PORS 2*, Frame, Łódź, 23 grudnia 2007 roku

Pierwszy klubowy turniej w łódzkim Frame'ie zakończył się zwycięstwem Juliusza Krokowskiego. Siedemnastolatek musiał rozegrać cztery pojedynki w turnieju, w którym zagrało dziewięciu zawodników (spośród jedenastu zgłoszonych). Smucą dwa walkowery, jednak można je wytłumaczyć przedświątecznymi przygotowaniem. Debiut w roli sędziego głównego turnieju zaliczył Miłosz Olborski.

18 numer gazetki „Polski Snooker”, a w nim:

- relacje z występów polskich zawodników
- historia snookera Marka Derka
- ćwiczenia treningowe
- kącik kibica
- odświeżona szata graficzna :)

NAJBLIŻSZE IMPREZY

5 – 6 stycznia 2008 roku – MP Seniorów (d. Nadjuniorów), Rudi, Kalisz, ul. Chopina 23; PORS 2*, Free Ball Gdańsk, ul. Paderewskiego 9/5

12 – 13 stycznia 2008 roku – 2 turnieje PORS 3*, 147Break, Warszawa, ul. Nowogrodzka 84/86 i FreeBall, Szczecin, ul. Struga 44

Zapisać się do turniejów można za pośrednictwem strony Polskiego Związku Snookera i Bilarda Angielskiego - <http://snooker.pl/rejestracja.php>.

Implant

GRY – QUICK SNOOKER

Grę Quick Snooker należy traktować raczej w kategoriach snookerowej zabawy. Pobrać ją można za pośrednictwem strony <http://www.quicksnooker.com/>. Dostęp do pełnej wersji gry jest płatny, ale jakość gry nie rekompensuje sumy, jaką trzeba zapłacić.

OPIS

Menu

Darmowa wersja gry pozwala jedynie na grę z 10 czerwonymi bilami na stole. Rejestracja pozwala na grę z 15 czerwonymi, można też zagrać w dwie najpopularniejsze odmiany pool – bilarda. Grę można prowadzić w trzech konfiguracjach (wybiera się ją w polu Players): dwóch graczy przy jednym stole, zawodnik przeciwko komputerowi, można też obserwować grę dwóch zawodników komputerowych. Trudno powiedzieć, czemu ma służyć ta opcja.

Jak uderzyć?

Schemat wykonywania uderzenia jest dziecinnie prosty. Najpierw powinniśmy ustalić, w jaki punkt białej bili zamierzamy uderzyć. Później należy nacisnąć lewym przyciskiem myszy na miejsce, w którym znajduje się biała bila, określić kierunek jej lotu i ponownie kliknąć lewym przyciskiem myszy. Trudno natomiast przewidzieć, co stanie się po uderzeniu. Pierwszą atrakcją jest tor lotu białej bili – porusza się ona zawsze po... łamanej. Fizyka gry jest, eufemistycznie rzecz ujmując, bardzo kontrowersyjna. Kolejną niespodzianką są przepisy gry – wszystko wskazuje na to, że autor jedynie pobieżnie

przejrzał zasady, dodając do symulacji tylko niektóre z nich. Trudno przewidzieć, gdzie może wylądować bila, której nominalny punkt jest zajęty. Miłym urozmaicheniem jest głos lektora (trudno nazwać go arbitrem), który jednak nosi znamiona długo nieleczzonej bezsenności, ślamazarnie licząc punkty i ogłaszając faule.

WYMAGANIA SPRZĘTOWE

Komputer klasy PC, system operacyjny Windows 95/98/2000/ME/XP, DirectX 5.0.

OCENA

- + Łatwa obsługa
- Niski realizm
- Kardynalne błędy w zasadach
- Słaba grywalność
- Fatalna grafika

Intuicyjność obsługi (10%): 7/10

Grywalność (30%): 4/10

Grafika (20%): 3/10

Dźwięki (20%): 2/10

Realizm (20%): 1/10

Ogólna ocena: 3,1/10

Implant

STOPKA REDAKCYJNA

ZDJĘCIA:

str. 1 (okładka) – lewy górny róg: Kanchai Wongjan, Daren Morgan, Worawit Suriyasriwan – medaliści MŚ Seniorów; prawy górny róg: Atthasit Mahitthi, Passakorn Suwannawat – finaliści MŚ Amatorów; lewy dolny róg: Reanne Evans, Mistrzyni Świata Kobiet; prawy dolny róg: Ronnie O'Sullivan po zwycięstwie w Premier League Snooker; w centrum: Ronnie O'Sullivan z partnerką i córeczką po wygranej w UK Championship (wszystkie zdjęcia: GCS)

str. 6 – na górze strony: Fergal O'Brien; na dole strony: Stuart Bingham (oba zdjęcia: GCS)

str. 16 – Joe Perry (foto: GCS)

str. 19 – Eddie Charlton (foto: GCS)

str. 20 – Smakosze Warszawa: Maks Janicki, Janusz Strauch, Arek Domański, Leszek Lichota (foto: Polski Snooker)

str. 21 – trofea dla najlepszych w turnieju PORS 3* w klubie Frame w Łodzi, rozegranym 10 – 11 listopada 2007 roku (foto: własne)

str. 22 – obraz z gry QuickSnooker (foto: własne)

REDAKCJA:

Grzesiek (147.pl) – strona techniczna, grafika

Adam (Snooker!) – statystyki, wyniki, turnieje, gry

Dominik (Domino) – turnieje

Tomek (Implant) – strona techniczna i grafika – tymczasowo, turnieje, statystyki, zawodnicy, felietony, snooker polski

kontakt: gazetka@147.pl; indywidualnie poprzez forum na www.147.pl